

napsal Waughin Jarth

yla to drtivá porážka. Cathay-Raht ukradl nebo téměř zničil snad každý cenný předmět v karavaně v několika málo minutách. Náklad dřeva Decuma Scottiho, který doufal, že prodá bosmerům, byl podpálen pak svržen ze srázu. Jeho šaty a kontrakty roztrhány a zašlapány do špíny prachu smíšeného s rozlitym vínem. Všichni poutníci, kupci a dobrodruzi z jeho skupiny při sbírání pozůstatků jejich majetků naříkali a ronili slzy od svítání do soumraku.

Raději bych jim asi neměl říkat, že se mi podařilo zachránit mé poznámky k překladu Baru Moriad Pley, zašeptal básník Gryf Mallon. "Asi by se na mě vrhli."

Scotti se zdvořile zdržel příležitosti Mallonovi oznámit, jak málo si on sám jeho poezie cení. Namísto toho počítal mince ve svém váčku. Třicet čtyři zlatých. Bezesporu velmi málo pro podnikatele začínajícího s novým obchodem.

Hola! Ozvalo se zvolání z lesa. Z houští se vynořila skupinka bosmerů oděných v kožených zbrojích a se zbraněmi v ruce. "Přátelé, či nepřátelé?"

Ani jedno, zavrčel předák konvoje.

Vy musíte být z Cyrodiilu, usmál se velitel skupiny, vysoký, na kost vyzáblý mladík s ostře řezanou mazanou tváří. "Slyšeli jsme, že jste na cestě. Očividně to taky slyšeli naši nepřátelé."

Měl jsem dojem, že už je po válce, zamručel jeden, z právě ožebračených kupců.

Bosmer se znovu zasmál: "Nic, co by se týkalo války. Jen takový malá pohraniční akce. Jedete do Falisneti?"

Já ne, zavrtěl hlavou předák konvoje. "Co se mě týče, můj úkol skončil. Nejsou žádní koně, není žádná karavana. Jen jsem přišel o tučný zisk."

Muži i ženy se kolem něj shlukli, protestovali, vyhrožovali, prosili, ale do Valenského lesa odmítl vstoupit se slovy, že jestli je tohle novodobý mír, raději se vrátí až příští válku.

Scotti na to zkusil jít jinak a zamířil k bosmerům. Promluvil rozhodným, nicméně přátelským tónem, takovým, jaký užíval při vyjednávání s mrzutými tesaři: "Nepředpokládám, že byste uvažovali o tom, doprovodit mě do Falisneti. Jsem zástupcem důležitého císařského úřadu, Atriova stavebního výboru. Jsem tu, abych pomohl napravit a ulehčit některé problémy, které provincii přinesla válka s Khajiity. Patriotismus..."

Dvacet zlatých a musíš si sám nést vlastní vercajk, jestli ti nějaký zbyl, odpověděl bosmer.

Scotti připustil, že vyjednávání s mrzutými tesaři stejně jen zřídka probíhalo podle jeho představ.

Šest nedočkavých lidí mělo dost zlata na zaplacení. Mezi těmi bez peněz se ocitl i básník, který Scottiho žádal o pomoc.

Je mi líto, Gryfe, mám jen o čtrnáct zlatých víc. To nestačí ani na slušný pokoj, až se dostanu do Falinesti. Opravdu rád bych ti pomohl, kdybych měl jak, řekl Scotti, přesvědčuje sám sebe, že to je pravda.

Skupina šesti lidí a jejich bosmerského doprovodu začala sestupovat dolů po kamenité stezce kolem srázu. Do hodiny byli hluboko ve valenské džungli. Nekonečná klenba odstínů zelené a hnědé barvy zastírala oblohu. Tisíciletá vrstva spadaného listí vytvářela hluboké, teplé tlející moře pod jejich chodidly. Několik mil se museli brodit slizem. Několik dalších mil si museli hledat cestu bludištěm spadaných větví a nadzemních kořenů obrovských stromů.

Po celou dobu, hodinu za hodinou, se neúnavní bosmerové pohybovali tak rychle, že Cyrodiilané museli vynakládat veškerou snahu na to, aby nezůstávali pozadu. Drobný kupec s červenými tvářemi a krátkýma nohama špatně stoupl na větev a málem upadl. Jeho společníci z provincie mu museli pomoci. Bosmerové se zastavili jen na okamžik a očima probodávali stíny stromů předtím, než se obvyklou rychlostí vydali na další cestu.

Z čeho jsou tak nervózní? Supěl kupec podrážděně. "Další Cathay-Raht?"

Nebuďte směšní, Zasmál se bosmer nepřesvědčivě. "Khajiit takhle hluboko ve Valenském lese? V době míru? To by si nikdy nedovolili."

Když skupina vystoupala dost vysoko nad úroveň bažiny a její pach se začal vytrácet, začal Scotti najednou pociťovat hlad. Podle cyrodiilských zvyků jídal čtyřikrát denně. Hodiny dřiny s prázdným žaludkem nebyla za časů, kdy zastával funkci dobře placeného písaře, součástí jeho životosprávy. Když teď ucítil něco podivného, začal přemýšlet, jak dlouho už vlastně po té džungli klušou. Dvanáct hodin? Dvacet? Týden? Čas tu nedával smysl. Slunce se rostlinným stropem prodalo jen zřídka. Jediné stále osvětlení tu poskytovaly pouze světélkující smůla na stromech a v nánosech špíny pod nimi.

Bylo by možné nám dopřát trochu odpočinku a jídla? Zakřičel na své průvodce vpředu.

Už jsme kousek od Falinesti, dostalo se mu odpovědi rezonující ozvěnou. "Tam je spousta jídla."

Cesta ještě několik hodin pokračovala nahoru přes houští spadáných větví až k hranici lesa. Jak poutníci míjeli dlouhý předěl, otevřel se jim výhled na vodopád, který byl vysokých 35 metrů, možná i víc, a na který museli vystoupat. Nikdy z nich neměl dost energie na to, aby si stěžoval, a tak mlčky v bolestech krok za krokem pomalu zdolávali skály. Bosmerský doprovod se jim ztratil v mlze, Scotti však lezl, dokud před ním nebyla už žádná skála. Vytrhel si z očí pot a říční vodu.

Na obzoru před ním se rozkládalo Falinesti. Mocné dubové město se rozkládalo na obou březích řeky. Zaplňovaly je hájky a sady s menšími stromy připomínající prosebníky před svým králem. I v menším měřítku by stromy vytvářející pohyblivé město mohly být něčím výjimečným: Bizarně pokroucené s nádhernými korunami zlatých a zelených odstínů, obrostlé révou a blyštící se mízou. Při kilometrové výšce a poloviční šířce to byla nejvelkolepější věc, jak kdy Scotti viděl. Kdyby to nebyl vyhladovělý člověk s duší písaře, určitě by zpíval.

Tak tady to máš, řekl velitel eskorty. "Není to zas tak daleko. Měl bys být rád, že je zima. V létě je město v nejjihnějším místě provincie."

Scotti nevěděl, kudy se má vydat. Pohled na vertikální metropoli, kde se lidé pohybují jako mravenci, zcela zmátl všechny jeho smysly.

Možná znáte hospodu zvanou, na okamžik se zarazil a pak z kapsy vytáhl Jurův dopis. "Něco jako Krčma matky Pascos?"

Matka Pascos? zasmál se bosmer svým známým opovrhlivým smíchem. "Snad se tam nechceš ubytovat? Návštěvníci vždycky dávají přednost Ajsijské síni v horních větvích. Je tam sice draho, ale velmi pěkné prostředí."

Mám sev Krčmě matky Pascos s někým setkat.

Jestli ses už rozhodl, tak se svez do Havelské strže a zeptej se tam na směr. Jen se neztrať a neusni na západní křižovatce.

To jeho mladí přátelé očividně považovali za skvělý žert, a tak přes systém pokroucených kořenů do Falinesti Scotti vstupoval za doprovodu smíchu ozývajícím se za jeho zády. Po zemi se povalovalo listí a smetí, a každou chvíli seshora spadl nějaký střep nebo kost. Proto šel s vyvráceným krkem, aby mohl včas uhnout. Složitá síť plošin byla ukotvena pevnými liánami, které se po kmenech města vinuly v dokonalém půvabu. Plošiny ovládala obsluha s rukama silnými jako býčí břicho. Scotti přistoupil k nejbližšímu chlápku na jedné z plošin, který zrovna líně pokuřoval ze skleněné dýmky.

Chtěl bych se zeptat, jestli bys mě nehodil do Havelské strže.

Muž přikývl a v několika minutách se Scotti ocitl sedmdesát metrů nad zemí v ohbí mezi dvěma silnými větvemi. Po kůře se táhl koberec pokrouceného mechu vytvářející společné zastřešení pro několik desítek malých domečků. V aleji se

pohybovalo pouze několik chodců, nicméně zpoza rohu před ním k němu doléhaly zvuky hudby a povídajících lidí. Scotti dal převozníkovi na falinestické plošině jeden zlatý dýško a zeptal se ho na směr ke Krčmě matky Pascost.

Přímo před tebou, pane, ale nikoho tam nenajdete, vysvětlil převozník, ukazuje směrem ke zdroji hluku. "V pondělí všichni v Havelské strži slavili."

Scotti opatrně kráčet úzkou uličkou. Ačkoli se zem zdála stejně pevná jako mramorové ulice Císařského Města, v kůře prosvítala praskliny, které skýtaly nebezpečí smrtelného pádu do řeky. Na chvíli si sedl, aby si odpočinul a užil si výhledu z výšky. Bezpochyby to byl nádherný den, ale Scottimu zabralo jen pár minut přemýšlení, než v něm začaly hlodat obavy. Malý vor ukotvený kousek dál po proudu pod ním se v průběhu pozorování zcela zřetelně přesunul o několik desítek centimetrů. Přitom se však vůbec nepohnul. Nebo vlastně ano. Společně se vším kolem něj. To nebyla žádná metafora: město Falinesti kráčelo. A vzhledem k jeho velikosti kráčelo dost rychle.

Scotti se postavil na nohy a jeho hlavu obklopil oblak kouře, který se vynořil zpoza rohu. Byla to ta nejskvělejší pečínka, jakou kdy cítil. Písař zapomněl na svůj strach a rozběhl se.

Oslava, jak to nazval převozník, se konala na obrovské plošině ukotvené ke stromu. Byla dost prostorná na to, aby mohla jako náměstí sloužit i v jakémkoli jiném městě. Ohromující směsice úžasných lidí, jakou Scotti ještě neviděl, se mačkala rameno na rameni. Mnoho z nich jedlo, mnoho pilo a někteří tančili na hudbu linoucí se z louten a zpěváků usazených na převisu z větví nad jejich hlavami davu. Z větší části se jednalo o bosmery, domorodce oděné do barevné kůže a kostí, a byla tu i uzavřená menšina orků. Mezi davem tančili a pokřikovali na sebe ohyzdní opolidé. Několik hlav zřetelně vyčnívajících nad davem nepatřilo, jak si Scotti myslel, velmi vysokým lidem, ale rodině kentaurů.

Dal by sis kus skopového? zeptal se seschlý stařec, který opékal obrovské zvíře na několika do ruda rozpálených kamenech.

Scotti mu rychle zaplatil jeden zlatý a pustil se do kýty. A pak ještě jeden zlatý za další kýtu. Chlápek se pochichtával, když se Scotti zakuckal kouskem chrupavky, a podal mu korbel zpěněného bílého nápoje. Scotti se napil a pocítil, jak jeho tělem projelo zachvění, jako by ho někdo polechtal.

Co je to? zeptal se.

Džagga. Zkvašené prasečí mléko. Za jeden zlatý ti můžu dát džbán a k tomu další skopové.

Scotti souhlasil, zaplatil, pořádal maso a pak s korbelem v ruce proklouzl do davu. Svého spolupracovníka Lioda Jura, člověka, který mu řekl, aby přišel do Valenského lesa, nemohl nikde najít. Když svůj korbel ze čtvrtiny vyprázdnil, přestal jej hledat. Když v něm zbývala už jen polovina, tančil s ostatními a na rozbitá prkna a praskliny v podlaze zapomněl. Když měl v sobě tři čtvrtiny, začal si vyměňovat vtipy se skupinkou, které nerozuměl ani slovo. Ve chvíli, kdy byl korbel zcela prázdný, usnul. Jeho chrápání doprovázelo oslavu, která pokračovala všude kolem jeho ležícího těla.

Následujícího rána, stále ještě v polospánku, měl Scotti pocit, že ho někdo líbá. Chtěl tu laskavost někomu vrátit, ale jeho hrudí projela pálivá bolest a donutila jej otevřít oči. Seděl na něm hmyz velikosti odrostlého telete. Svými ostrými nohama jej přidržoval u země a drtil svou vahou, zatímco spirálovitými ústy ostrými jako břitva trhal jeho košili. Křičel a mlátil sebou, ale to stvoření bylo příliš silné. Našlo si kořist a chystalo se ji zabít.

To je konec, pomyslel si Scotti, neměl jsem nikdy vytáhnout paty z domova. Měl jsem zůstat ve městě a možná si najít práci u pána Vanecha. Měl jsem zase začít jako mladší písař a vypracovat se zpět nahoru.

Náhle se sevření uvolnilo. Zvíře se otřásl, vystříklo proud žluči a umřelo.

Jednoho jsem dostal! zakřičel hlas znedaleka.

Scotti zůstal na okamžik nehybně ležet. V hlavě mu bušilo a jeho hrud' byla v jednom ohni. Koutkem oka zahlédla pohyb. Proti němu se hnalo další z těch strašlivých stvoření. Začal se hrabat na nohy, aby se dostal z jeho dosahu, ale než stačil vyskočit, zaslechl zvuk uvolněné tětiny a druhý hmyz probodl šíp.

Dobrá rána! zakřičel další hlas. "Ještě jeden do toho prvního! Zhlédl jsem, že se trochu hýbe!"

Tentokrát Sottii náraz šípů do těla hmyzu pocítil. Vykřikl, ale slyšel, jak se jeho hlas pod mrtvým broukem vytrácí. Opatrně se snažil vystrčit nohu a protáhnout se pod ním. Jeho pohyb však očividně utvrdil lučištníky v tom, že zvíře ještě žije. Sněslo se na něj sprška šípů. Teď bylo už prošpikováno dostatečně, protože Scotti ucítil, jak se na něj řine krev zvířete a pravděpodobně i jeho kořisti.

Když byl Scotti ještě chlapec, předtím, než se z něj stal intelektuál pro takové sporty zcela nevhodným, často chodil do císařské arény, kde se soutěžilo v bojových uměních. Vybavil si, jak mu jednou jeden velký veterán na požádání prozradil své tajemství. "Kdykoli si nejsem jist, co dělat, a mám u sebe štít, zůstanu za ním."

Scotti se podle této rady zařídil. Po hodině, když už neslyšel další šípů, odhodil pozůstatky brouka stranou a co nejrychleji vyskočil na nohy. Stihl to jen tak tak. Skupina osmi lučištníků namířila své zbraně jeho směrem, připravena k výstřelu. Když jej uviděli, propukli v smích.

To ti nikdo neřekl, abys nikdy neusnul na západní křižovatce? Jak máme asi všechny ty neřády pozabíjet, když je vy opilci pořád krmíte?

Scotti jen zavrtěl hlavou a přešel po plošině za roh do Havelské strže. Byl celý od krve, potrhaný a unavený a měl příliš kvašeného prasečího mléka. Všechno, po čem toužil, bylo místo, kde by si mohl lehnout. Vstoupil do Krčmy matky Pascost, místa vlhkého od mízy, kde vzduch naplňoval pach plesniviny.

Jmenuju se Decumus Scotti, řekl. "Doufal jsem, že tu najdu člověka jménem Jurus."

Decumus Scotti? přemýšlela nahlas samotná tělnatá majitelka hospody, matka Pascost. "Už jsem to jméno slyšela. Ach, ty musíš být ten chlápek, pro kterého tu nechal vzkaz. Půjdu se po něm podívat."

Skyrim.4fan.cz